

afskedige, uden at det danske Regeringsmaskineri vilde hemmes i sine Funktioner.

Den Dagsorden, der er foreslaaet af det ærede socialdemokratiske Parti, og den Forespørgsel der gik forud, forekommer mig at give Anledning til at spørge den højtærede Regering: Hvad agter den at gøre paa disse Omraader, paa det erhvervspolitiske og det skattepolitiske? for vi har ikke faaet klar Besked paa disse Omraader, vi har faaet det nogenlunde med Hensyn til Nedskæringen, men heller ikke dør i mine Øjne fyldestgørende. Kunde vi ikke, inden vi skilles før Paasken, faa Klarhed, fuld Klarhed, en positiv Udtalelse af den højtærede Regering? Jeg tror, det vilde være til stor Gavn for vort parlamentariske Arbejde i de kommende Maaneder; ikke mindst fra et konservativt Synspunkt maa vi have klar Besked fra den højtærede Regering.

Hvilke Arbejdsvilkaar byder den det konservative Parti, konservative Rigsdagsmænd? Vil den søge det Reformarbejde, som er nødvendigt paa de forskellige Omraader, for at vi kan genskabe et sundt og konkurrenceedygtigt Erhvervsliv taget op paa fuldkommen lige Fod med det konservative Parti i gensidig fair Samarbejde under ligeligt Hensyn til begge Parters Interesser, eller er det Mening, at vi skal have 1920—24 om igen? Det Spørgsmaal vil jeg gerne rette til den højtærede Statsminister, og saa længe vi ikke har faaet det besvaret paa en i mine Øjne fra et konservativt Synspunkt tilfredsstillende Maade, vil det være mig umuligt at stemme mod en Dagsorden som den socialdemokratiske; men jeg vil paa den anden Side sige, at jeg vil heller ikke stemme for den, for jeg ønsker ikke en Ministerkrise i Øjeblikket, for efter Erfaringen fra 1926 tror jeg, at det Ministerium, der vil komme i Stedet for, ikke vil blive bedre end det, vi har, og af to Onder er det fra et konservativt Synspunkt ubetinget bedst at vælge det mindste, det vil sige det bestaaende.

Ordføreren for Forespørgerne (Stauning): Jeg vil gerne tillade mig at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der er fremsat af Partiernes Ordførere. Det ærede Medlem Hr. Pürschel

fremsatte den Paastand, at det socialdemokratiske Kriseforslag ikke anviste anden Kapital til Erhvervenes Genrejsning end den, der i Forvejen findes, og at det altsaa var et Angreb paa Kapitalen. Det er rigtigt, at vi har anvist en Beskatning af Kapitaler som en rimelig Udvej, og jeg maa fremdeles fastholde, at Ideen om Tilskud til visse Erhverv ved Hjælp af en saadan Afgift baade er forsvarlig og ogsaa praktisk mulig at gennemføre, al den Stund der findes betydelige Kapitaler her i Landet, som meget vel kan taale en saadan Beskatning, og som ved den økonomiske Udvikling har haft den store Fordel af Kronestigningen uden at blive særbeskattet i den Anledning. Jeg har ogsaa forstaaet ved at se det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelser under Valgkampen, at han selv har erkendt, at det Afgiftsforslag, vi gik til Valg paa, ingenlunde var saa faretruende, at man behøvede at ræddes af den Grund, og jeg har forstaaet, at det konservative Standpunkt mere byggede paa en almindelig principiel Frygt for overhovedet at angribe Formuer ved Formuebeskatning, og dette er vel sagtens ogsaa fremdeles de Konservatives Standpunkt.

Det ærede Medlem gjorde en anden Bemærkning, som jeg vil fæstne mig ved; han sagde, at den forrige Regering sendte Rigsdagen hjem og foretog saa ikke noget. Det forbaavser mig, at denne Bebrejdelse kommer nu. Det havde dog været rimeligt, om det ærede Medlem havde fremsat den, den Gang da den samme Regering endnu befandt sig som Regering her i Salen. Jeg mindes ikke, at det ærede Medlem den Gang kritiserede, at Rigsdagen nøjedes med at arbejde i det, der er Rigsdagens normale Arbejdstid, og jeg minder det ærede Medlem om, at da Rigsdagssamlingen sluttede i 1926 paa normal Tid, havde man beskæftiget sig med Kriseproblemet, havde vedtaget, hvad der kunde opnaas Enighed om i Rigsdagen i den Samling, og jeg havde ikke noget som helst Indtryk af, at Rigsdagen havde mere Arbejdsvillie tilovers overfor Krisen, og ser derfor ikke Berettigelsen af den Tale, som nu føres; jeg har virkelig aldrig ment, at man kunde omdanne Rigsdagen til saadan en Slags Forbedringshus, hvor man lod Medlemmerne sidde paa ubestemt Tid for at komme til Besindelse og stemme for